

ADI ÇANAKKALE

Yer Çanakkale... Yıl 1915... Gün vatan için mücadele günü... Etraftaki sessizlik normal değildi. Şimşeklerin, yaşamla ölüm arasındaki ince çizgiyi belirlediği andı sanki. Rüzgarın uğultusundaki serzeniş, bulutların ağlayışını bastıramıyordu. Yiğitlerin attığı her adımda korkusuzlukları gözlerinden okunuyordu.

Mehmetçikler kalplerindeki ve gövdelerindeki yaraları inançlarıyla sarmalamışlardı. Hiç kimse, hiçbir şey onları yollarından döndüremezdi. Vatan için şehadete gitmeye yemin etmişlerdi. Ölmek var, dönmek yoktu! Gerekirse vatan uğruna seve seve vazgeçtikleri hayallerin sıcağında ısınır, karanlıkta umutlarından meşale yapar, yine de yollarından dönmezlerdi.

Saatler ilerledikçe yollar kararıyordu. Karanlık sadece yolları değil, umutları ve aileleri de içine çekiyordu. Sessiz devri uyandıran, on binlerin şehit olmaya hazırlanışının sesiydi Çanakkale. Kalan son mermide vatan uğruna ölüme koşmaktı. Anaların içindeki sessiz çığlık, babaların gözünden akan gurur dolu yaştı.

Bin ordunun bir milleti geçemediği, adını tarihe “Çanakkale Geçilmez!” olarak yazdıran yermi. İstanbul’u ele geçirmek isteyen düşmanın, değil İstanbul’u ele geçirmek topraklarımızda bir adım dahi ilerleyemediği yermi. Düşman vurulup yere düştüğünde, düşene vurmak yerine kaldırıp yaralarını sarmasını bilen Mehmetçiğin onurlu zaferiydi.

Kahraman Seyit’in 215 kiloluk mermiyi sırtına alıp, kırılan kemiklerinin sesine aldırmandan Türk milleti için kendinden vazgeçtiği, ulusun lideri Başkumandan Mustafa Kemal’in 19. Tümen Komutanı olarak kendini bir an bile düşünmeksizin zafere doğru koştuğu; bir tas suyla boğazlarından geçen kuru ekmek için “Elhamdülillah” diyerek yerden kalkan yiğitlerin son nefesiydi Çanakkale.

Oğlunu uzak diyarlardaki dost toprağına göndermiş annelerin, Mustafa Kemal’e olan inancının karşılıksız kalmadığı yermi. Anafartalar’dan bakan ve tebessümle kısılmış bir çift mavi gözden bir ülkeye yayılan mutluluğun sebebiydi. Çanakkale, Mehmetçikle koyun koyuna yatan Anzaklı ve Yeni Zelandalı evlatlarını bağına basan anaydı.

Namazda secdeye başını koymadan önce inançlı yüreklerin Allah’tan şehit olmayı dilediği, akan kanın vatana dönüştüğü, bir devrin battığı, bir ülkenin tarihinin yazıldığı yermi Çanakkale. Merminin ağırlığının, anaların feryatlarının, gözdeki korkusuzluğun gözyaşına sığılmış haliydi.

Çanakkale, boğazın düğümlendiği, bayrağın doruklara kadar çıktığı; on binlerin daha ölmeden mezara koyulduğu, vatan için hayallerinden vazgeçen on beşlinin şahadet getirerek şehit olduğu yermi.

Çanakkale sadece zaferin değil, cennet kokulu evlatların kanıyla sulanmış topraklardan yayılan aydınlığın da beşiğiydi. Mehmet Akif’ in de dediği gibi:

...

“Vurulup tertemiz alnından, uzanmış yatıyor; bir hilal uğruna ya Rab, ne güneşler batıyor!”

...